

— Ей, вие тамъ! Коя е втората? запиталъ жеравътъ. Едно-оката стара риба плува, като царица въ широкото езеро. Като уловилъ друга риба, постъпилъ съ нея, както и съ първата. Коститѣ хвърлялъ подъ дървото. Така изваждалъ рибитѣ една по една, до като съвсѣмъ опустѣло блатото.

Изялъ всичкитѣ, проклетникътъ . . .

4.

Стои жеравътъ на брѣга край блатото и разглежда всѣко трапче. да не би да е останала още нѣкоя рибка. По едно врѣме той съглежда не риба, но единъ ракъ; да, единъ голѣмъ ракъ.

— Все ми е едно, казалъ жеравътъ, като нѣма риба—ракътъ е риба. И ето че поканилъ рака да го заведе въ езерото.

— Но какъ ще ме носишъ? попиталъ ракътъ.

— Разбира се, въ човката си, отговорилъ радостно жеравътъ.

— Ти ще ме изпуснешъ, и азъ ще се убия, казалъ ракътъ.

— Не бой се, раче, обѣщавамъ ти, че ще те пазя!

Но ракътъ билъ по-уменъ, отъ колкото всичкитѣ риби заедно. Той сѣ не вѣрвалъ на жерава, а почналъ да се съмнява. Най-послѣ рекълъ:

— Слушай какво ще ти кажа! Азъ ще се държа по-здроаво съ своитѣ щипки за шията ти, отколкото ти да ме държишъ въ своята човка. Само тогава ще се усѣщамъ въ безопасностъ. Инакъ страхъ ме е да не падна.

Жеравътъ билъ така гладенъ, че не размислялъ по-нататкъ, а се съгласилъ. Тогава ра-